

Det gaar nok!

Efter at lykkelig og vel det attraaede Maal, alm. Valgret, er naaet ved den nye Grundlov, synes det, som om flere Vælgere har faaet Betænkkeligheder med Hensyn til de 30 % Nyvælgeres Kvalifikationer, og slutter sig stærkt til den 1ste Artikel om dette Spørgsmaal i Nr. 6 af „Kvinden og Samfundet“ med Overskrift „Haster det?“

Man maa nu ikke tillade sig at betragte de 30 % som en interneret Høj Stemmekvæg, ret uvidende og med ringe Dømmekraft.

En fælles Undervisning i Kommune-, Real- og Højskole og ved Universitet, gode Folkekaar, Valgret o. s. v. — alt det har Friheden givet os alle, og det giver igen Fart og bestemt Kulør. I den sidste Menneskealder er Kvinderne fløjet op som Elektriciteten selv, efterhaanden som Bommene faldt.

De fik ved Grundloven af 1849 en passiv Rolle — uden derfor at have manglet Forudsætningerne for Forstaaelse af Politik eller Landets Anliggender; men Mændene vilde saa gerne agere for dem alle.

Professionelle Politikere var der ikke Masser af til at begynde med, de uddannedes dog snart, der fattedes aldrig Folk til den politiske Forretning.

ger. „Overmodne Ævler! — Jeg kommer der ikke!“ —

De næste Rækker tager frem, dem mellem 25 og 30.

Da vaagner Livsmodet i den gamle Garibaldist, han løber til og svinger med den høje Hat som med Sablen i gamle Dage.

„Der er mine Folk! Bedaarende Københavnerinder paa Cykle eller uden Cykle! Leve Ungdommen og Skønheden! Gid Fanden ha'de alle gamle, grimme Fruentimmer! — Se, hvor pænt I sætter Pusselankerne! Gud Fader, hvor en Krinoline og nogle langskafte Knappestøvler vilde klæde Jer! — Sig mig, kan I se det Hus henne paa Hjørnet? — Der skal I ind og gøre Kunster. Hvem af Jer kan synge? — Hvem kan danse One-step eller Tango? — Hvem kan filme om Kvindens Rettigheder. Huset fuldt 10 Gange i Rad? — Men tøv lidt, tøv dog lidt! Lad bare Mandinderne rende det gale a' sig! Ta' mig med! Ta' mig med!“ —

Geheimkonferensraadinde Andraes Mindelegat.

Paa Fællesstyrelsens Møde den 15de April 1916 uddeltes ovennævnte Legat til følgende Ansøgere:

Herdis Karen Callisen, Kbhvn., Mineralogi	3die G. 200 Kr.
Ellen Holmqvist, Kbhvn., Musik	3die G. 200 „
Carla Carlsen, Kbhvn., Jura	2den G. 100 „
Lilly Larsen, Kbhvn., Skolekøkkenlærerinde	2den G. 100 „
Carla Rasmussen, Kbhvn., Malerinde	1ste G. 200 „
Amalie Petersen, Kolding, Tandlæge	1ste G. 200 „
Hansa Kamma Toft, Rødby, Sang	1ste G. 100 „
Sigrid Povlsen, Aalborg, Tegning	1ste G. 100 „
Ingeborg Buchardt, Hillerød, Kunstklunker	1ste G. 100 „
Jenny Christensen, Løgstør, Lærerinde	1ste G. 100 „
Elisabeth Jensen, Kbhvn., Lærerinde	1ste G. 100 „
Karen Thule Jørgensen, Aarhus, Lærerinde	1ste G. 100 „
Marie Nordholt, Silkeborg, Lærerinde	1ste G. 100 „

Ialt 1700 Kr.

Den almene Mand gik til politiske Møder for at høre og lære af Holmgangen, læste Aviser, kritiserede, diskuterende det talte og læste med Venner og Bekendte, tilbad eller udskældte Kandidaterne som Stemningen var til „Højre“ eller „Venstre“.

Kvinderne og Børnene lyttede til med Interesse og snakkede undertiden med, kan jeg tro.

Saaledes er efterhaanden hele Danmarks Befolkning bleven genomsyret af politisk Sans og Følelse, som Regnen stille gennemvæder Jorden.

Politik var mere ligetil i gamle

Dage som Hammerslag, nu som Hæklearbejde.

Sønnerne tog sædvanligvis Faderens Teorier og Anskuelse i Eje, Moderen og Døtrene ligeledes, især da, hvis Faderen var en god Fader — Forholdene skaber Politiken.

Om de 3 Paragrafer vil jeg kun sige, at de i Virkeligheden er afgjorte alle tre ved de forudgaaende kommunale Valg, Sogneraadvalg, Hjælpekaskevalg etc. Kvinderne har der stemt efter politiske Anskuelse Landet over, og tilhører Partierne. Den, som staar stille og ser sig tilbage, bli-

Men ogsaa disse Rækker tager ham forbi. Tænderskærende staar han ved Vejen og krammer sine Spejle mellem de rystende Gammelmandshænder.

Og nu kommer de yngste, dem paa 16 til 20 Aar, Studiner, Kontordamer, Ekspeditricer, Fabriksarbejdskere.

„Aa, Gud være lovet, Gud være evig lovet!“ hulkede den gamle Barrikadestormer, rundtosset af Glæde. „Nysselige Smaapiger! henrivende Skabninger! Foraarsblomster! Kælnere Duer! — Men hvordan er det dog I gaar? Lad mig ordne jer lidt. De aller smukkeste forrest! de næst smukkeste i Midten og de mindre smukke bagest. — Sig mig, kender I det Hus derhenne paa Hjørnet, det smukke, monumentale Hus? Der kan I tro er Sjøv hele Døgnet rundt. Der maa I ind alle sammen. Den smukkeste af jer stiller jeg ved Lykehjulet, den næst smukkeste faar Lov til at glimre ved sine Talenter; den mindst smukke sætter jeg til at

gætte min Præmiegaader. Jeg har Hjerterum for jer alle sammen!“

Men de ler af ham, saa ubarmhertigt som kun unge Damer kan le af en stivbenet Kurmager; — og saa haster de videre i de forrestes Fodspor mod Frihedslandet, forbi Huset paa Hjørnet, forbi den gamle Garibaldist, som løber ved Siden af dem og raaber sig hæs: „Værnsaaartig! ind af Porten! op ad Trappen! Døren til højre! Publikum venter!“

Og Kvindetøget drager videre sin lovbestemte Vej, som ingen kan spærre hverken med Trudslar eller fagre Ord.

Paa Grøftkantten sidder den stakels Garibaldist og tørrer vemodig Sveden af sin Pande og forstaar ikke et Muk af det hele, fordi han, selv i sin vildeste Krigsmaling, aldrig har været med i dette Tog, aldrig har befundet sig i Kvindesagens Midtpunkt, men altid har løbet, ligefra første Færd og til denne Dag, — ved Siden af.